

Maestrul din viața noastră

Copilul vine să dea sens, să dea valoare, unei existențe, de multe ori, goale a omului.

Este o călăuză pentru suflet în drumul său spre **iubirea necondiționată.**

Cum ar fi fost viața omului fără copii? Fără măestrii interioari ai sufletului nostru?

Toți avem nevoie de copii, sub o formă sau alta. Copilul reprezintă acea entitate care ne scoate din zona de confort, ne scade ego-ul în mod constant, ne coboară cel mai jos posibil tocmai pentru a ne elibera de toate atașamentele, și pe care-l punem mai presus de noi și dorințele noastre ca la sfârșit să rămânem doar iubire, pentru el.

Să descoperim copilul din viața noastră e ceva vital pentru suflet. Că e un câine, un vecin, o rudă sau o altă persoană, el există mereu. E acolo ca să ne ajute. Să ne elibereze de toate barierele noastre mentale pentru a învăța doar să iubim. Fără împotrivire, fără condiții.

Măestrii ne conduc în cele mai penibile situații, șterg cu noi pe sus și pe jos, ne distrug toate valorile și ne dovedesc că nu există dreptate și că atașamentele, de idei și obiceiuri, sunt niște îngrădiri ale minții.

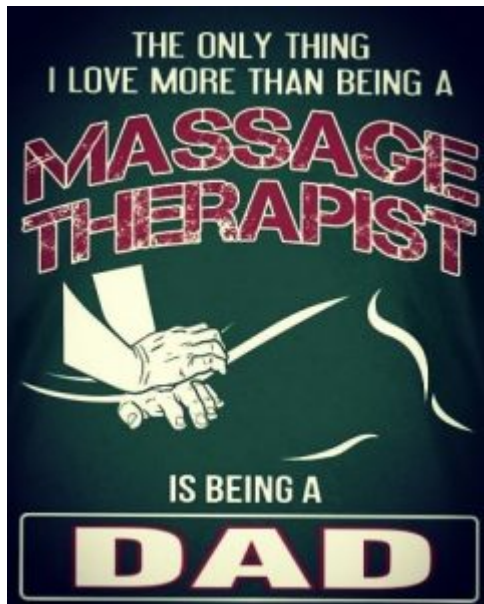
Maestrul oglindește, prin vorbe și comportament, acele trăsături de care încă suntem legați și la care ne este foarte greu să renunțăm.

Dar noi suntem legați la nivel de idee, de afirmație, pentru că practica lipsește, e doar ipocrizie.

Dacă copilul refuză ceva sau face ceva, care ne deranjează, înseamnă că pentru noi acel lucru e valoros dar nu-l punem în practică ci rămâne doar la nivel de dorință.

Noi dăm sfaturi și impunem reguli pe care noi nu le respectăm. Noi suntem cei pe care-i trimitem la culcare mai devreme, îi punem să mănânce mai sănătos, îi scoatem

la joacă în parc, îi certăm că stau prea mult cu ochii în electronice, le cerem să citească și să se ocupe mai mult de învățatură, îi ducem la diferite ateliere și cursuri, îi punem să vorbească corect și frumos, îi strângem în brațe atunci când plâng sau râd.

În toate este vorba doar despre noi iar maestrul sunt acolo doar ca să ne învețe, să șlefuiască diamantul.

Toți suntem perfecți dar am uitat asta. Și atunci, în toată imperfecțiunea și deznădejdea noastră, vine el care ne iubește, ne zice "mami" sau "tati", ne zâmbește, ne iubește așa cum suntem, și vrea doar timpul nostru, puțină atenție.

Noi când ne petrecem timp cu ei câștigăm viață. Noi avem nevoie de ei ca de aer.

Iubirea coboară, mereu, de sus în jos și noi avem nevoie să iubim. Să dăruim totul pentru a câștiga viața.

E tocmai invers de cum suntem învățați.

Copilul vine să ne învețe pe noi, să scoată comorile uitate pe care le avem înăuntru.

Noi suntem perfecți și ei vin să ne reamintească asta. Noi avem puteri nebănuite și ei vor să le folosească în interesul nostru. Sufletul nostru este plin de iubire și dorință de sacrificiu și maestrul vine să le scoată din noi.

Avem două variante mereu.

Să acceptăm totul, să înțelegem maestrul și să urcăm la nivelul său de evoluție, să facem singuri un pas de micșorare a ego-ului dăruind, sacrificându-ne. Să învățăm iubirea necondiționată de bună voie.

Sau să ne opunem, să tragem pentru noi, să batem cu pumnul în masă pentru dreptatea și nevoile noastre. Să ne hrănim ego-ul.

Și atunci vine corecția, vin situații prin care vom pierde toate atașamentele și toate lucrurile de care am tras cu dinții. Și vom plânge și vom suferi, pentru că n-am înțeles lecția, dar la sfârșit tot acolo ajungem. Facem un mic ocol.

Că te târăști în 4 labe, jucându-te cu copilul sau că stai la capul patului toată noaptea pentru a-l îngriji, timpul e la fel.

Tu alegi modul de învățare a lecției numai că lecția e aceeași.

Dumnezeu știe mereu exact ce are nevoie sufletul tău pentru evoluție.

Unii primim un bătrânel de care trebuie să avem grijă și să-l suportăm cu toate toanele lui, alții un animăluț cu diferite probleme sau poate un partener dificil și opus atașamentelor noastre.

Cu cât "cadoul" este mai dificil cu atât înseamnă că ego-ul nostru este mai mare, că avem nevoie de mai mult pentru a micșora mândria. Corecția trebuie să fie abruptă, puternică.

Indiferent de formă, maestrul va fi mereu acolo.

Iar fericirea vine atunci când îl descoperim și îl acceptăm.

Toate nevoile personale, toate lucrurile materiale, tot ceea ce vrem și obținem pentru noi n-au nicio valoare. Ne golesc de viață. **Golul din suflet se mărește zilnic.** Tot ce tragem pentru ego mărește golul. E chiar invers. Când dai primești. Când iubești și te sacrifici se umple golul.

Orice viciu, dezechilibru, apare ca să umple golul sufletesc.

O țigară, un pahar de alcool, o farfurie plină, o pungă de haine, un obicei peste măsură este soluția noastră de a umple nevoia de iubire. Toate lucrurile pe care le facem în exces, și care ne aduc o aparentă plăcere, sunt efectul dar nu cauza. Causa e întotdeauna în suflet.

Maestrul vine să ne umple golul cu iubire dar noi, de multe ori, nu-l înțelegem, îl refuzăm, ne opunem, ne revoltăm și pierdem viață.

La sfârșit oricum tot acolo vom ajunge dar ne place să facem ocoluri. Unele de zeci de ani sau chiar vieți întregi.

Copilul este forma cea mai frumoasă de sacrificiu, cea mai bună și mai ușoară. Este cel mai plăcut maestru.

Când o ființă mică și drăguță ne cere ajutorul parcă ne vine greu să refuzăm, să ne opunem. Dar câteodată o facem.

Nu vrem nici măcar să ne deranjăm să-i aducem o cană cu apă sau să ne jucăm cu o minge. Găsim soluții pentru a-l îndepărta sau pentru a-l ține ocupat, departe de noi și ego-ul nostru. Mereu avem impresia că facem sacrificii, că dăm mai mult decât primim, că suntem niște victime, că ne jertfim pe altarul vieții. Și asta în condițiile în care avem copii sănătoși, perfect normali și fără nicio dizabilitate.

Și atunci cei care au copii cu nevoi speciale ce-ar trebui să gândească? Că sunt supereroi?

E tocmai invers.

Cu cât copilul are nevoi mai mari, cu cât viața lui e mai dificilă și pusă sub semnul întrebării, cu atât noi suntem mai mici în ego, mai smeriți, iubim mai mult.

Maestrul a venit într-o formă mai deosebită tocmai pentru a ne coborâ mai mult, pentru a ne salva sufletul.

Când viața copilului nostru atârnă de un fir de ață și nu știi dacă mâine va fi mai bine sau mai rău, dacă ne va mai recunoaște, dacă ne va zice vreodată "mami" sau "tati" abia atunci învățăm să prețuim ce avem.

Când moartea e lângă noi viața capătă valoare.

Și atunci toate atașamentele cad.

Credeți c-o să ne mai pese dacă s-a murdărit pe bluză de mâncare când nu știm dacă mâine va mai fi?

Credeți c-o să-l mai certăm când o să uite să-și facă lecțiile, dacă el abia poate vorbi?

Credeți că timpul nostru mai este valoros și nu putem să ne găsim câteva ore să ne jucăm cu el, când el nu poate nici la baie să se ducă singur?

Credeți că mai putem afirma că ne retragem iubirea față de el, când face ceva care ne deranjează, când iubirea noastră e , poate, singurul lucru care-l ține în viață.

Credeți că mai putem veni cu pretenții față de el când o să ne umple zilnic fața de lacrimi?

Orice nemulțumire nu este adevărată, nu are nicio valoare și este doar un atașament.

Noi trebuie să fim plini doar de recunoștință și iubire pentru tot ceea ce trăim.

Nimic nu e de schimbat la cei din jur ci doar în interiorul nostru.

Maestrul e perfect indiferent de cerințele și nevoile sale.

Maestrul ne iubește și a venit să ne salveze sufletul.

Maestrul s-a trezit și vrea apă. E 5 dimineața dar pentru el n-are importanță ora. Nici pentru noi.

Și ne oprim din dorința noastră pentru a îndeplini
dorința lui, și câștigăm viață.

Maestrul e nervos. Plânge. Plecăm după apă.

Gânduri bune.